

شهرم کردن له نازادی

به اختیار محمدهد

کردم و شهرمیشی له وه نه ده کرد، که دهست و پیم که له پچه کرابوون، به لکو نه و کاته ی که له رۆما بووم زۆر به دوومدا گه رابوو، تا دۆزمیه وه» (۵)

له جاری پینجه میشدا دووباره ئەم چه مکه ئاراسته ی نامه بۆ نیردراو (تیموئاوس) ده کاته وه، که ده لیت: «تیبکو شه خۆت پینشکه شی خودا بکه یت و له ئەزمونه که دا سه رکه وتوو بیت؛ کار بکه و هیچ شتیک مایه ی شهرم کردن نییه، به ریتگی راستیش قسه ی راست روون بکه وه...» (۶).

به پیتی گوتاری (ناوه روکی) ئەم دهقانه پیده چیت شهرم کردن، که بنه مایه دهروونییه که ی حاله تی خه موکییه، ویستی رووبه رووبونه وه و خه بات و یاخی بوون و شۆرش و به رگری کردن له مرۆفدا لاواز بکات. (پینده چیت دهروونیتی غه مبار به های شهرم له که سایه تی تاکدا به رهه م به ینتی؛ یانیش بابلین شهرمنه کان هه میشه غه مبارن). راستیه که ی نیمه ئەگه ر له که سیکی شهرمن بیرسین: له کاتی شهرم کردندا باری دهروونت چۆنه؟ بی گومان ئەگه ر به راستی و به هوشیاری وه لامان بداته وه، ئەوه له زۆربه ی حاله ته کاندای پیمان ده لیت: «ههست به شله ژان و ماندووبوون و بی هیتزییه کی زۆر ده که م. من له ساته دا له رووی حه زی جهسته شه وه هیچ حه زیکم نامینتی، به لکو له ناو شهرم کردندا نرخه جهسته ی خۆشم له بیر ده که م». به م واتایه بیت شهرم کردن ساتی

«هه رچه ند په ره ستاندنی تاک کاراتر و بالاتر بیت، هینده ش که متر پیوستی به وه ده بیت، که سنوور بۆ ئەوانی دیکه دابنیت، یان سه رکوتیان بکات» (۱)

له کتیبی «راقه ی پراکتیکی بۆ کتیبی پیروژ» و له پیشه کی روونکه ره وه ی (به ناوی بابته سه ره کییه کانی) نامه ی دووه می پۆلس بۆ تیموئاوس-ی هاوړتی هاتوه و ده لیت: «له سه ر تیموئاوس-ه، که به بی ترس و به بی شهرم کردن درپژه به راژه ی خۆی بدات و رووبه رووی به رگری و چه وساندنه وه بیته وه» (۲). له م نامه یه دا پینج جار وشه ی (شهرم) به کارهاتوه، ئەمه ش ده لاله تی خۆی هه یه: ده لاله تی ههروه ک له په راویزی راقه کانیشدا هه روا ده لیت «خه موکیانه ی» نامه که. چه مکی شهرم له م نامه یه دا، که پینج جار هاتوه، ئاراسته ی چوار حاله تی جوداواز کراوه: دوو جار ئاراسته ی تیموئاوس کراوه: «شهرم مه که له وه ی، که گه واهیده ری پهروه ردگارمان بیت؛ شهرمیش مه که له وه ی، که من له پینا و ئەودا به ندکراوم...» (۳) جاری سییه میش پۆلس واتای ئەم چه مکه ئاراسته ی خۆی ده کات و ده لیت: «من دیسان له پینا و ئەودا ئەم تازاره ده چیرم، به لام شهرمیش ناکه م، چونکه ده زانم، که باوه رم به کت هه یه...» (۴). له جاری چواره میشدا ئاراسته ی ئونیسیفۆرس-ی ده کات و ده لیت: «دهبا پهروه ردگار به زه بی به مالباتی ئونیسیفۆرس-دا بیته وه، چونکه گه له ک که یف خۆشی

له بیرکردنی خوده له ئاست ئهوی دیکه‌دا و له ئاست هه‌موو ره‌گه‌زه مرۆبیه‌کانی جیهانی دهره‌کیدا؛ (بۆیه شه‌رمکردن نه‌ مرۆ دلتیا ده‌کا، نه‌ ئیراده‌ی به‌هتیز ده‌کا). خود که خۆی له‌بیر ده‌کات، بچ گومان ئازادی خۆشی له‌ده‌ست ده‌دا. مرۆی شه‌رم له‌م حاله‌ته‌دا هیچی له‌ده‌ست نامینێ، ته‌نیا هه‌لاتن نه‌بێ له‌م دۆخه‌ روحی و کۆمه‌لایه‌تییه‌ په‌شێو و ئالۆزه‌دا؛ ئه‌مه‌ش به‌ واتای چه‌مکه‌ فرۆمبیه‌که‌ی «ترس، یان هه‌لاتنه‌ له‌ ئازادی» (٧) ده‌شیت بلتین ترس و هه‌لاتن وه‌ک هۆ و ئه‌نجامی یه‌کدی له‌واتا و ده‌لاله‌تدا لێک نزیکن: که‌ ترس هه‌بێ ده‌شی هه‌لاتن هه‌بێ؛ هه‌لاتنیش که‌ پرۆسه‌ی خۆشاردنه‌وه‌ و خۆ ونکردنه‌، له‌گه‌ڵ ده‌لاله‌تی دیارده‌ی شه‌رمکردندا یه‌ک ده‌گرنه‌وه‌، به‌و پێیه‌ی که‌ شه‌رمکردنیش هه‌ولێ خۆشاردنه‌وه‌ و خۆ دزینه‌وه‌ی تیدا یه‌.

لێره‌ ده‌بێ بزاین (شه‌رمکردن له‌ ئازادی) به‌و مانایه‌ نییه‌، که‌ ریزی ئازادی ده‌گیرێ، به‌لکو شه‌رمکردن هه‌میشه‌ هه‌لاتنه‌ له‌و شته‌ی (بابه‌ته‌ی)، یان خۆ به‌ده‌سته‌وه‌دان به‌و شته‌ی (بابه‌ته‌ی)، که‌ شه‌رمی لێده‌که‌ین، له‌ شه‌رمکردندا هه‌میشه‌ ترسیک هه‌یه‌ له‌و شته‌ی، که‌ شه‌رمی لێده‌که‌ین. شه‌رمکردن، چونکه‌ ترسی له‌گه‌ڵدایه‌ هه‌میشه‌ واده‌کا هه‌لبتین و خۆمان بشارینه‌وه‌ له‌ بابته‌ی شه‌رملیکراودا (بچ گومان ئه‌مه‌ له‌ حاله‌تی هۆشی وندا روو ده‌دا). به‌م ره‌نگه‌ش ئیمه‌ شه‌رم له‌ ئازادی ده‌که‌ین و لێی ده‌ترسین. (بچ گومان ئه‌و ئازادییه‌ی ئیمه‌ لێره‌دا باسی ده‌که‌ین، پتر ده‌لاله‌تی ئازادییه‌کانی تاکه‌، که‌ له‌ناو کۆمه‌لگه‌ و نه‌ته‌وه‌شدا ره‌نگ ده‌داته‌وه‌). ئیمه‌ هه‌میشه‌ ئه‌و کاتانه‌ی شه‌رم دامان ده‌گرێ له‌ دهره‌وه‌ی حه‌قیقه‌تی ئازادین. لێره‌وه‌ هاوکیشه‌ که‌ زۆر ئاسانه‌: تاکه‌کان چونکه‌ له‌ کۆمه‌لگه‌ی ئیمه‌دا ئازاد نین، تاکی شه‌رممن.. هه‌لبه‌ت ده‌بێ بزاین له‌ هه‌موو حاله‌تی‌کدا شه‌رمکردن ده‌لاله‌ت له‌ میژووی زه‌فتکردنی ئازادییه‌کان ده‌کات؛ میژووی ئه‌م زه‌فتکردنه‌ش ده‌لاله‌ت له‌وه‌ ده‌کات، که‌ له‌ بنه‌مای ژبانی ماددی و روحی تاکه‌کاندا (ته‌نانه‌ت گرووپ و چین و توێژ و کۆمه‌له‌کاندا) که‌موکوری هه‌یه‌، بۆیه‌ش به‌ تیرامانیکی هه‌ندیک ورد له‌ هه‌لستان و دانیشتنی که‌سایه‌تی شه‌رممن، شه‌رمکردن ده‌لاله‌ت له‌ تیکشکان و ملکه‌چی و خۆ به‌ده‌سته‌وه‌دان ده‌کات، ئیمه‌ له‌و قوناغ و ده‌مانه‌ی، که‌ له‌ کۆمه‌لگه‌دا سه‌رکۆنه‌ و سه‌رکوتکراوین و

ئاره‌زووه‌کانمان چه‌پیندراون، یان له‌ ره‌وشیکی ماددی نادادپه‌روه‌ر و خراپدا ژباوین؛ ئا له‌م حاله‌تانه‌دا شه‌رم ده‌بیتته‌ په‌رچه‌کرداریک له‌ دهره‌وئماندا و ئه‌مه‌ش به‌شێوه‌یه‌کی خراپ له‌ ژبانی کۆمه‌لایه‌تیماندا ره‌نگ ده‌داته‌وه‌: له‌ بری رووبه‌رووبوونه‌وه‌ و سه‌ربه‌خۆیی‌دا، هه‌لدتین و هه‌ول ده‌ده‌ین خۆمان بشارینه‌وه‌ له‌وانه‌ی، که‌ پیمان وایه‌ گه‌وره‌ن (یان به‌شێوه‌ی بالا بوون له‌ ئیمه‌ جیاوازن) و شه‌رمیان لێده‌که‌ین. (لێره‌شدا ئازادی راسته‌قینه‌ی خۆمان له‌ده‌ست ده‌ده‌ین). کوشنده‌ترین هه‌ست له‌ مرۆی شه‌رمندا، که‌ هه‌میشه‌ وه‌ک مۆته‌که‌ له‌گه‌ڵدایه‌، هه‌ستی که‌مسهری و خۆ به‌که‌م زانینه‌ له‌ ئاست هه‌موو ئه‌و جیاوازیانه‌ی، که‌ خۆی له‌ ئاستیاندا به‌ بچووکتتر و نزمتر ده‌زانیت؛ به‌ نمونه‌: مرۆی شه‌رممن ئه‌گه‌ر جوانیش بچ هه‌رگیز بروای به‌خۆی نییه‌، که‌ جوانه‌؛ ئه‌گه‌ر به‌ توانا و به‌هره‌داریش بچ، هه‌رگیز بروای به‌خۆی نییه‌، که‌ توانادار و به‌هره‌داره‌... (ئیمه‌ وه‌ک گوتمان حاله‌تی شه‌رمکردن، چونکه‌ بنه‌مایه‌کی ماددیانه‌ی هه‌یه‌ [ئابووری، بایۆلۆژی، کۆمه‌لایه‌تی، په‌روه‌رده‌یی..] ته‌نیا به‌خۆشگوزه‌رانی ماددی [یان به‌ چاککردنی ره‌وشی ماددی] له‌ژبانی تاکدا نامینێ)، مرۆی شه‌رممن له‌م جیاوازیانه‌ هه‌لدت، نه‌ک به‌ ویستیکی بوترانه‌ رووبه‌روویان بیتته‌وه‌. ئه‌م هه‌لاتنه‌ یه‌که‌مین ساتی له‌ ده‌ستدانی ئازادی خوده‌ (تاکه‌). ئه‌مه‌ گه‌وره‌ترین ئیشکالیه‌تی ئاکاریی و سایکۆلۆژی ژبانی مرۆی شه‌رممن؛ ته‌نانه‌ت گه‌لیکی شه‌رمنیش به‌ زه‌حمه‌ت ده‌توانێ ئازادی خۆی به‌ده‌ست به‌یتن.. به‌هه‌رحال فرۆم هۆکاریکی هه‌له‌هاتن له‌ ئازادی له‌و ته‌نیا ییه‌ «ته‌حه‌مول نه‌کراوه‌» ده‌بینێ، که‌ تووشی مرۆی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ بووه‌. به‌و پێیه‌ ئیمه‌ له‌ ئازادی خۆمان ده‌ترسین، چونکه‌ نامانه‌وی ته‌نیا بین، ده‌شیت بلتین ئه‌مه‌ خه‌سله‌تیکی هه‌ره‌ به‌رچاوی که‌سایه‌تی مازۆخیه‌. ئایا که‌سایه‌تی شه‌رمنیش جوړیک له‌ که‌سایه‌تی مازۆخی نییه‌، کاتیک هه‌میشه‌ هه‌ول ده‌دا له‌ بری تواناکانی خۆی پشت به‌ ویستی خه‌لکی دیکه‌ به‌سه‌ستی؟ به‌ واتای هیژ و ده‌سه‌لاتی ئه‌وانی دیکه‌ ده‌به‌سه‌ندینێ (په‌سه‌ند ده‌کات). به‌رچاوترین خه‌سله‌ت و هه‌ست له‌ که‌سایه‌تی مازۆخیدا، خه‌سله‌ت و «هه‌سته‌کانی سووکایه‌تی و بچ توانایی و خۆ به‌ بچووکی دیتن» (٨). که‌سایه‌تی شه‌رمنیش به‌ هه‌مان شێوه‌، خاوه‌نی ئه‌م خه‌سله‌ت و هه‌ستانه‌یه‌، لێره‌دا

ناکوکییه کی زهق له که سایه تی شهرمندا به دی ده کړی: له لایه که وه مه یلی توندی بو گوښه گیری و ته نیایی هه یه و له لایه کی دیکه شه وه له کاتی گرنګ و پتو بستدا، مه یلی بو که سانی دیکه هه یه پشتیان پی بیه ستی. ده شپت بلتین ته مه جوړیک له شیزو فریبیای کومه لایه تیبیه، که له که سایه تی شهرمندا به دی ده کړیت، به لام له زوره یی حاله ته کاندای که سی شهرمن له روویه روویه ونه وه و له ده ستی شخه ری کردن و له داخوازی و له نازادی ده ترسی و له به ربان هه لدی و ته نیایی هه لده بژتړی: ته نیایی هه همیشه لیره دا ته نیایی روچه. نه و روچه هه همیشه له قه فه زی شهرمنیدا به ندییه کی نه به دییه؛ نه مه دوی غوره تیکه بریتیه له و ساتانه ی، که هیزی شهرم پیوه ندی زینده لئی (عضوی) (۹) کومه لایه تی له بار یه که هه لده وه شینتی و خود (تاک) داده پرتی له نه وی دیکه و له ده روویه و له کومه لگه. نه مه ناموونویکی بوونایه تیبیه (وجودییه)، که دوو چاری مروی شهرمن ده بی. لیره دا، یان نامو بوون هه یه، یان زه لیلی هه یه. نا لیره وه مروی شهرمن هه رگیز به خته وه نه نییه. ته نیایی مروی شهرمن ته نیاییه کی به جه به و به سه ری دا سه پیندراوه، نه و ته نیاییه یه، که تاکار و سایکو لژوژیای شهرم کردن به سه ری دا ده سه پین، راستییه که ی شهرمنه کان (هه روه که کویله کان) هه همیشه ته نیان، که ناتوان نازاد بن؛ نازاد بن له ههستی زالی شهرم کردن، مروی شهرمن، که به گشتی له کومه لگه یه کی ته قلیدیدا ده ژی، به نا چاری به رگه ی نه م ته نیاییه ده گری، چونکه ناتوانی له راست کومه لگه دا تاکیتی سه ره خو یی خاوه و بیستی نازادانه بی؛ که واته هه موو ساتیکی شهرم کردن، ساتی دۆراندنی ئیراده ی نازاد یخووازانیه، ئیمه ئیستا لیره تیده گه ی، که بچی کومه لگه ی ته قلیدی داوا له تاکه کانی ده کات شهرمن بن؛ خیزان یه که م ده رگایه له م کومه لگایانه دا، که داوا له نه دنامه کانی ده کات شهرمن بن، تا هه رگیز تاکی نازاد نه بن، لیره دا تاک فیره ترس ده کړی له نازادی، تا لیتی دوور بکه ویتسه وه، به له هه ر شتیکیش هه موو ناماره کانی نه م دوور که وتنه وه یه، هه ر له مندالبیه وه له نیشانه سیکیسیه کاندای به ده ده که ون: گه وره ترین تابوش له له شی مندالدا (به تاییه تی کچ)، ده رخست و یاری کردن به کونه ندای زوژی. لیره دا گه وه هری شهرم کردن له روحی (دهروونی) مندالدا ده ست پیده کات. ئینجا لیره وه شهرم ده بیته شهرم بکی

کومه لایه تی و ده بیته به شیک و به هه یه کی گرنګ له سیستی په روه ده مان. به م رهنګه سیستی په روه ده مان سیستی که له سه ر بنه مای تابوکان به پیره ده چی. میکانیزی (نامرزی) توندوتیژی و سووکایه تی و لیدانیش، نه م سیستمه به واقعی جیبه جی ده کن. وه ک ده زانین مال و فیرگه ش دوو ده زگان، زور به فراوانی و به زهقی، ژبانی زیندوی نه م سیستمه به رجه سته ده کن. لیره دا نه م میکانیزمه، به لگه ی ده رکردنی نازادییه له هه ر گوښه و کونجیکی بچوکی ژبانی ئیمه دا. بی گومان که توندوتیژی له لایه ن ده سه لاته کانه وه هه بوو، که واته نه له ژبانی تاک و نه له کومه لگه شدا نازادی بوونی نییه. لیره پتو بستنه بلتین، نه و نازادییه ی، که فروم باسی ده کات، نازادییه کی نه رتیبیه. به واتای وه ک خوی ده لی: «نازادی بو نه نجامدانی کاریک» له هه مبه ر نازادی به واتا نه رتیبیه که ی، به واتای «نازاد بوون له شتیک». ئینجا نازادی له شتیک بریتیه له «نازادی له و کوته ی، که غه ریزه کان کاره کانی مرؤف دیاری بکه ن» (۱۰). نایا ده شی ئیمه لیره نه م ناو کویه بو چه مکی شهرم-یش به کار به پین و بلتین: شهرم کردنیس له کومه لگه ی ئیمه دا شتیکه (کو تیکه)، که ده بی خومانی لی رزگار بکه ی؛ به واتای نازاد بن له نه نجامدانی کاره کاتمان، چ له چوارچیه ی تاکدا بی، چ له چوارچیه ی نه ته وه دا بی. (بی گومان نه و کار و کرده وانیه، که پیوه ندییان به نازادی گه لان و به پرتی گرتنی مرؤف و دایین کردنی مافه کانی مرؤفه وه هه یه).

قه ده رتیکی کومه لایه تی و روشنبیری سه یر له کومه لگه ی ئیمه دا به دی ده کړیت، ته نانه ت دیارده کانی سروشتیش شهرمن ده کړین! نه وه ته شیکو بیکه س له ده قتیکی شیعی نوی خویدا ده لی:

«سووره گولنی»

دوای کردنه وه ی

دوای وه رینیش

نه و هه ر نه مرد

په ره کانی یه که یه که له سه ر زه مین

بوون به نیشانه بو نه وین،

بو به خشین بونیکی خوش

په رتکیان که و ته سه ر جیگه ی

هه نګه زه رده یه کی نه خوش

په رتکی تریان بووه مافووری ژووری

شینە کرمیک

.....

یه کیتیکی تر بوو به پیاالی یهک دلۆپ شهوئی شهرمن .....» (۱۱).

ئەخویندەوه بەنده زۆر مهراق بووم بهو نهغه م و نهوعه
ئاوازانە ی که لیم ئەبیستن وهکو تهجویدی قورئانی کهریم
یان ئاواز و دەستگای سهلا.. منیش دەستم کرد به
قورئان خویندن له ناو رهفیه کاندای وهختی جهنابی مهلا
صالح حازر نهبوایه.. رۆژی یهکی له رهفیه کاندای به
جهنابی مامۆستایان وت: ههچهند جهنابت حازر نهبی
لیسه عهلی مهردان به دهنگیکی بهرز قورئانمان بو
دهخوینی.. قوربان زۆر جوان دهخوینی.. رهحمه تی مهلا
صالح بانگی کردم فهرمووی عهلی مهردان قورئانه کهت
بینه ره ئیره بزانه قورئانت رهوانه.. وتم بهتی مامۆستا:
قورئانه کهم هه لگرت چومه خزمه تی.. جهنابی دهستی
برد قورئانه کهی کرده وه و فهرمووی ئا سوره تی
ئینافه تهحنام بو بخوینه وه.. منیش به شهرمه وه دهستم کرد
به خویندنه وه و په ره یهک زیاترم خویندنه وه.. فهرمووی
به سه خوا عهمرت درێژ کا.. بانگی کرد له هه موو
فه قیکانی تر و وتی ئه بی هه موو ئاوه ها به دهنگی بهرز
قورئان بخوینن، یان فه لاقه تان ئه کهم.. باقی مامۆستام
هه موو رۆژی دای ئه نام عه شه ره یه کی قورئانی پی
ئەخویندم.. گه لی کهس ئه هاتن ئه وه ستان گوپیان ئه گرت
منیش زۆر شهرم ئه کرد.. شهرمم شکا تا وای لیها ت له
وهختی خویندنا مامۆستام ئه یفه رموو عه لی مهردان ئه مه
چ مه قامیکه له وه لامدا ئه موت به خوا نازانم..» (۱۲).
له م سه ربرده یه دا، ره هنده دینییه کهی پیوه ندی
کۆمه لایه تی قووچه کیانه ی شه رمکردن به ئاشکرا دیاره.
له لوتکه ی ئه م قووچه که دا، مامۆستای ئایینی حوکم
له سه ر پیوه ندیییه کۆمه لایه تییه کان ده کات؛ که واته
مامۆستای ئایینی که سایه تییه که، که له ده زگایه کی
وه هادا (حوجره؛ ته نانه ت هه موو کۆمه لگه) شه رمی
لیسه کردی. بێ گومان ئه م پیوه ندیییه «فه لاقه
کردنیش» ریکی ده خات. لیسه دا له هه موو ئاستیکی
پیوه ندیییه کۆمه لایه تییه کانی ناو کۆمه لگه ی خۆماندا (له
چوارچێوه ی سه رله به ری داموده زگاگان)، چه مکی، یان
حاله تی لیکدراوی سایکۆلۆژی شه رم و ترس-مان به بیر
دیده وه. (ئه م پیوه ندیییه قووچه کییه، ده سه لات و ئایین و
خیزان به رجه سته ی ده که ن). وه ک دیاره شه رمکردن
له سه ره تاوه له وی دیکه، ده شیت پیوه ندی به حاله تی
نامۆ بوون و نا ئاشنا یه تییه وه هه بی به شویتیکی نوپوه
(حوجره، فیژگه، فه رمانگه...)، یان که سیکی نا ئاشنا و
بیگانه وه. شه رمکردن هه میسه ده مانترسینی له ودیوی

بێ گومان کورد، که ئیستیتیکا (جوانی روخسار و
ئاکار و که سایه تی) له شه رمکردنا ببینیت، ئاساییه،
که هه ر ئه م گوتاره ش به جوانی دیاره کانی سروشت
بیه خشیت.

گوتاری ئیستیتیکای ئیمه حه ز ده کات (به تایبه تی)
هه موو شتیکی (ره گه زیکی) می شه رمن بیت.
(به ناویانگه، که ناوی شه رمین بو ئافره تانه). ئه م
راستییه ش (ئه م به هایه ش)، ئه م وینه سروشتیییه له ناو
ده که ی بیکه س-دا ده خو لقیینی، بێ گومان دلۆپه
شه ونمیک که شه رمنه، به لۆژیکی یاسا سروشتیییه کان
«له ناو پیاالی په ردا» له بهر چاوان ونیش ده بی، بیکه س
وه سفیکی مرۆبی جوان به پیی لۆژیکی شیعر، به
دیاره کانی سروشت ده به خشی: هه روه ک چۆن مرۆی
شه رمن له بهر چاوان ون ده بی و حه ز ده کات له بهر چاوان
ون بی، به م شیوه یه ش دلۆپه شه ونمیک شه رمن له بهر
چاوان خۆی ون ده کات. ئه مه زمانی ئیستیتیکای
شیعره. ئه مه ئه و یاسا کۆمه لایه تییه یه، که ده بیته یاسای
شیعر؛ وه لی ئه گه ر خۆشاردنه وه له جیهانی شیعردا جوان
بیت، که ده لاله ت له زمانی جه فه نگ و مه جاز و به های
شیعرییه ت ده کات، به لام له ژبانی کۆمه لایه تیدا هه لاتنه
له رووبه روو بوونه وه و له ئازادی. (له شه رمکردنا
حه په سان هه یه، که ویست ئیفلیج ده کات).

هه ر له ناو کۆی ئه م باسه دا ئیمه درێژه به بابته که مان
ده ده یین و نمونه ی دیکه بو سه لماندنی بوچوونه کاندان
ده هینینه وه؛ له نمونه یه کی زیندووی هونه ریدا، عه لی
مهردان به شیک له ژباننامه ی خۆی وه ها ده گپیرته وه:
«... ته مه نم بوو به (۶) سه له له حوجره دایانام
له خزمه ت مه لا صالح ره حمه تی خوی لی بی له خزمه ت
ئهو دا قورئانم خه تم کرد و.. دهستم به کتیب خویندن
کرد.. کتیبی سمایل نامه و باغه بان و ئه م چه ند
کتیبانه ی وه کو گولستانی فارسی و ئابن شایی و بوچوک
تورکی و تۆمار و ئه مانه له و وه خته دا گویم ئه گرت له
ته که یه قورئانیا ن ئه خویندنه وه یان رۆژانی هه یینی سه لایان

شته نادپاره‌کان: ناخو له ویدیوی شته نادپاره‌کان چ رووده‌دا؟ (پروان له پرسسیاری دلنیسانه‌بوون و بی باوه‌پیی!)، ناخو من ده‌توانم لیتره سهرنج و ریژی ته‌وانی دیکه بو خوّم رابکیشم و به‌ده‌ست بهیتم؟ عه‌لی مه‌ردان ته‌نیا ته‌وکاته شهرمی ده‌شکئی، که ستایش ده‌کری و متمانه به‌خوئی په‌یدا ده‌کات، ته‌و که له ریگه‌ی به‌هره‌ی ده‌نگه خو‌شه‌که‌په‌وه له‌لای هم‌موان (ماموستا و خه‌لک) ریژی ده‌گیری، ههر له‌خو‌وه‌ش بی چه‌ندوچون شهرمی ده‌شکئی. ته‌و ده‌گاته ته‌و راده‌یه‌ی بی باکانه له وه‌لامی پرسسیاریکی ماموستا‌که‌ی بلئی «... شهرم شکا تا وای لیتهات له وه‌ختی خویندما ماموستام ته‌یفه‌رموو عه‌لی مه‌ردان ته‌مه چ مه‌قامیکه له وه‌لامدا ته‌مسوت به‌خو نازانم...»، لیتره‌دا به‌دیارده‌که‌وئی، که ریژگرتن هیچ پیته‌ندییه‌کی به‌شهرم‌کردنه‌وه نییه؛ ههره‌وکا چون نازادی و شهرم‌کردن (یان ئیراده و شهرم‌کردن) ناکوکن، به هه‌مان شیوه‌ش ریژگرتن و شهرم‌کردن ناکوکن. ئیمه پیوستیسمان به‌وه هه‌یه ریژمان بگیری، تا نازاد بین، ناخو به‌ریژه‌کان به‌خته‌وه‌رتن، یان شهرمنه‌کان؟ ئایا شهرمنه‌کان ته‌وانه نین، که هه‌میشه خو‌ده‌شیرنه‌وه و به‌ریژه‌کانیش هه‌میشه ته‌وانه‌ن، که به‌ده‌رده‌که‌ون؟ با ههر بو به‌لگه‌ی زیاتر گوئی له چیرۆکی رۆبیرت-ی هاو‌زای عه‌لی مه‌ردان بگرین؛ چیرۆکه‌که به‌م شیوه‌یه له‌سه‌ر زاری نووسه‌ر پییمان ده‌لئی: «من کوپی گه‌وره‌ی ماله‌وه‌م. چه‌ندین ساله‌ خیزانم پیکه‌وه ناوه و خاوه‌نی سی مندالم، کوپه‌کانم گه‌وره‌بوون و حه‌ز ناکه‌ن له ته‌ک مندالاندا یاری بکه‌ن، به‌لام «جولیا» ی کچم حه‌زی به‌یاری مندالانه و هه‌لبه‌ز و دابه‌زه، کچه‌که‌م زۆر «رۆبیرت» ی برازای خو‌ش ده‌وئی. هه‌ندیک جار وه‌ریزی رۆبیرت ده‌کات و پیته‌دا‌ه‌گری له‌سه‌ر ته‌وه‌ی که سه‌ردانیان بکه‌ین... رۆژیک کچه‌که‌م به‌لینی لیته‌و‌گرتم بچین بو مائی براکه‌م و ده‌مه و رۆژئا‌وابوون چووین بو مالیان. «رۆبیرت» ده‌رگاکه‌ی لی کردینه‌وه، به‌لام ههرکه من و کچه‌که‌می بیینی رایکرد. سه‌ره‌تا گرنگیم نه‌دا به‌م پاکردنه، به‌لام پاش که‌میک هه‌ستم کرد «رۆبیرت» خویمان لی ده‌شاریتته‌وه! ته‌م حاله‌ته‌ی «رۆبیرت» م به‌لاوه سه‌یر بوو. خو‌دزینه‌وه‌ی ته‌و له‌من به‌لامه‌وه سه‌رنج‌راکیش و جیگه‌ی پیکه‌نین بوو. خو‌شاردنه‌وه دریتژ ماوه‌که‌ی «رۆبیرت» که‌میک نیگه‌رانی کردم. ته‌و مه‌سه‌له‌یه‌م له‌گه‌ل براژنم باس کرد. به‌هسه‌ره‌ته‌وه سه‌ریکی بو له‌قاند

و وتی: ماوه‌یه‌که «رۆبیرت» به‌بی خوئی له‌خه‌لک ده‌دزیتته‌وه و خوئی ده‌خزیتیتته دنیای مندالانه‌ی خو‌یه‌وه. ده‌لئی من له‌خه‌لک ده‌ترسم. زۆرم هه‌ولداوه له‌دنیای مندالانی خوئی ده‌ری به‌یتم، به‌لام سه‌رکه‌وتوو نه‌بووم. هه‌روه‌ها «رۆبیرت» خوئی یه‌که‌م که‌سه نازار به‌م حاله‌ته‌وه ده‌کیشیت، که تیایدا دروست بووه. راستییه‌که‌ی ته‌وه‌یه که «رۆبیرت» ناتوانی بچیتته هه‌موو کوپ و کومه‌لیکه‌وه، ته‌نانه‌ت ته‌گه‌ر ته‌و کوپو‌کوپو‌نه‌وه‌یه بچووک و خزمانه‌ش بیت! له‌م کاته‌دا چاو‌م به‌ درزی په‌رده‌ی ژووری به‌رامبه‌ر که‌وت، له‌ درزی په‌رده‌که‌وه چاوه‌شین و پر له‌ ترسه‌کانی «رۆبیرت» که پارانه‌وه‌ی لی ده‌باری ده‌بیندران، قاچی جوانی له‌ پشت په‌رده‌که‌وه دیاربوون. به‌ده‌نگی به‌رز و تم: رۆبیرت گیان، بو‌خو‌ت له‌ پشتی ته‌و په‌رده‌یه شار‌دو‌ته‌وه، ته‌م گالته‌جا‌رییه‌ چیه‌ی؟

برایه‌که‌م بزه‌یه‌کی تالی بو‌کرد و وتی: «کوپریکی ناله‌باری لیته‌و‌چوو، زلخو‌ ناتوانی بی و به‌خیره‌هاتنی مامی بکات... نازانم له‌چی ده‌ترسی؟». پاشان به‌ ده‌نگی‌کی به‌رز دریتژی به‌ قسه‌کانی دا: «کوپه‌ خو‌ت گه‌لخو‌مه‌که، تو ئیتر ته‌مه‌نت بو‌ته ۷ سال بو‌یته‌ پی‌او له‌چی ده‌ترسی؟» (۱۳). پاشان یه‌کسه‌ر نووسه‌ر ههر به‌خوئی ده‌پرسی و ده‌لئی: «ئایا قسه‌کانی براکه‌م راست بوو؟ ئایا به‌راستی مندالیکی ته‌مه‌ن ۷ سال پی‌اوه؟ له‌ پر تیگه‌بیشتم که یه‌کیک له‌ هوکاره‌کانی ترس و شهرم‌کردنی «رۆبیرت» له‌ خه‌لک، باوکیه‌تی، باشه‌ بو ده‌بی باوکی «رۆبیرت» به‌م شیوه‌یه له‌گه‌ل منداله‌که‌یدا بدوئی؟ ئایا ته‌م شیوه‌ قسه‌کردنه‌ هوکاری ترس و شهرم‌کردنی ته‌و منداله‌ نییه؟ من تیگه‌بیشتم «رۆبیرت» له‌م هه‌لومه‌وه‌دا تووشی شه‌له‌لیکی روحی بووه، بوونی من و کچه‌که‌م ببوو هوی دروست بوونی ته‌و هه‌سته له‌ودا که وا ته‌سه‌ور بکات، ناتوانی له‌ به‌رامبه‌ر ته‌م چه‌ند که‌سه‌دا خوئی ده‌رخات، هه‌ریزه‌ خوئی له‌ ئیمه‌ دزی‌وه. پیته‌چی «رۆبیرت» بی‌ری کرد‌بیتته‌وه: که‌وا هی‌زیکی نادیار ناهیلئی قسه‌ بکات و خوئی ده‌رخات. ته‌م برازا چکولانه‌ی من کاریگه‌ری خیزانه بچکولانه‌که‌ی خو‌یانی به‌سه‌روه‌وه بووه و پی‌ی و ابو ته‌گه‌ر قسه‌ بکات هه‌له‌ ده‌کات و قسه‌ی هه‌له‌ق و مه‌له‌ق به‌زمانیدا دی. له‌م بی‌رانه‌دا بووم که براژنه‌که‌م وتی: ههر به‌ راستی ته‌م منداله‌ ته‌واو بی هی‌وای کردووم و جه‌ختی له‌ براکه‌م کرد: ته‌م منداله‌ ترسنۆکه له‌ ژیانیدا ناتوانی کاریک ته‌نجام

بدات.. هه میسه بئ غیهرت و ترسنوک ده بئ...» (١٤). ئینجا نووسه پاش که میک به پیتی لیکدانه وه و شیتته له کانی خۆی ده لیت: «ئو مندالانه ی توشی شهرمنی بوون، ته گهر له حاله تیکدا که سیک پئ به قاشیشیاندا بنئ، ناویرن هیچ قسه یه ک بکه ن و به داوای لیبوردن کردن، نازاره که ته حه مول ده که ن!..» (١٥). که واته هه موو به خته وه ره کان ئه وانهن، که شهرم ناکهن و ناترسین، وه ک دیتمان عه لی مهردان له ناکامدا بووه مندالیکه به خته وه ر (ئه مه ساتی دیتنه وه ی شوناسی مرۆییمانه. دیداره له گه ل ئه و گه وه ره ی، که زۆریه ی جار ونی ده که بن، به خته وه ری ئه و ساتانه یه، که ئیمه ده زانین له ناو هوشیاری و ئیراده و نازادیدا هه بن)؛ وه لئ ئه وه شمان دیت، که چاره نووسی رۆبیرت نادیار و نه زانراو مایه وه. بئ گومان ناو دژتیکه (موفاره قه یه کی) سه یر لیره دا هه به: له لایه که وه عه لی مهردان کوری کۆمه لگه یه که له سه ر بنه مای سووکایه تی و شه رمکردن دامه زراوه؛ له لایه کی دیکه شه وه رۆبیرت کوری کۆمه لگه یه که له سه ر بنه مای دیوکراسییته و سه ره خۆبی دامه زراوه. له ناکامدا عه لی مهردان تاکه شتیک هونه ره که ی به که لکی دئ، وه لئ ده شی رۆبیرت له ناکامدا داموده زگای دیکه ی کۆمه لگه که ی به که لکی بئین. له کۆمه لگه ی عه لی مهردان-دا، هه موو داموده زگاگان مرۆی تیکشکاوی دوو رووی شهرمن به ره هه ده هینن. لیره وه ئیمه هه میسه له نازادی هه لدین. عه لی مهردان، که گه وره هه ده بئ ئه م گوتاره ناکارییه ته قلییدییه تیکده شکیتن. ئه و له گۆرانییه کی به ناوبانگیدا، له ناست کۆمه لگه ی شهرمنی کوردیدا، ده نگ هه لده برئ و ده لئ:

« به دوتا ویلم سه لت و سه وادا

کۆلان به کۆلان جاده به جاده

نه شمیلی چاو جوان په چه که ت لاده په چه ت لاده!

نه شمیلی چاو کال گیان په چه که ت لاده په چه ت لاده!

په چه می لوولت خستوه به لادا

له نجه و لاره که ت وه ک په ریزاده

شهرمی پیناوی په چه که ت لاده په چه ت لاده!

شهرمی پیناوی په چه که ت لاده په چه ت لاده!

.....» (١٦).

ده نگیکه دیکه هه به له میژوی هونه ری گۆرانی ئیمه دا (ده نگیکه می)، له پال ده نگه نوێخوازانه ی

عه لی مهردان-دا، به په شوکاوی و به ترسه وه پیمان ده لیت:

«لاووکۆ ئه قینی شهرمه

که له ک ب سه هم و ترسه».

له ههردوو ک گۆرانییه که دا یه ک گوتار (یه ک بیروکه) هه به: ئه وانه ی ده ترسن و شهرم ده که ن، ناتوانن ئه قین (عیشق) بکه ن؛ بۆیه هه ئه و عیشقه ی (یان ئه و حه زه ی) به نمونه له م گۆرانییه ی زه که ریا-دا به دی ده که بن:

«چه نده جوانی چه ند هیمنی

روو گولشه نی خه م ره وینی

شوخی و قه شه نگه ی شهرمنی

بۆیه خۆشه و یستی منی»، عیشقیکی وه سفیه، نه ک عیشقیکی واقعی. ئه م عیشقه وه سفی جهسته ده کات، نه ک وه سفی حاله ته کان (حالته مرۆییه کانی عیشق). داواش ده کات جهسته، جهسته یه کی شهرمن بیت؛ که واته ئه مه وه سفی عیشقیکی نه رتیییه. ئه م عیشقه، که ئافره ت بئ ده نگ ده بیت، ئینجا ده توانیت بدویت و بیته خاوه ن گوتار: گوتاری عیشقیکی برسیی شهرمن. ئه و عیشقه ی هه موو جوانی ئافره ت (دل به ر) له شه رم نییدا ده بینیت. لیره هه ده لاله تی ئه و په نده به ناووبانگه مان بۆ به دیداره که وئ، که ده لئ: «ژنی شهرمن شارپک ده هینن، پیاوی شه رمن شانیه ک» (١٧).

هه ر لیره هه به پیتی ئه م ناوکۆیه پتیبسته بلیم، که تاک له کۆمه لگه ی ئیمه دا (وه ک پتیشتریش سووکه ئاماره یه کمان بۆ کرد)، ته نیا له پرسه ناکارییه کانی (ئه خلاقییه کانی) سیکس شهرم ده کات (شهرمن ده کری). ئه مه هه واده کات کولتوری سووکایه تی کردن به سیکس به ره هه م به نینن. جنیودان به سیکس له کۆمه لگه ی ئیمه دا، به نده به ترس (فۆبیا) له (نازادی) سیکس. (جنیودان کاردانه وه به له ناست ئه م فۆبیا یه دا. جنیوه کان هه میسه جنیوی هیستریایی) (١٨). لیره دا ئاکار له کۆمه لگه ی ئیمه دا له سه ر بنه مای ئه م فۆبیا یه دامه زراوه؛ هه ربۆیه پرسه ئاکار له کۆمه لگه ی ئیمه دا ترسه له ئابرووچوون، نه ک ترس و هوشیاری بئ له راست پتیشیلکردنی مافه کانی مرۆف. ده شی بلین ئه م فۆبیا ئاکارییه (ئه خلاقییه) له کوشتنی ئه و ئافره ت و پیاوانه دا (به تایبه تی ئه و ئافره تانه دا) به ره جهسته ده بئ، که له ده ره وه ی ژیا نی هاوسه رییاندا خبانته (زینا) ده که ن.

ئەمەش شەرمىكى قوولى لە كۆمەلگەى ئىمەدا بەرھەم ھىناوہ: شەرمکردن لە (گوناه و عەيبەى) ھەر ئامازەيەك (نېگاکردن، پىكەنېن، تەوقەکردن، جلک پۆشېن...)، كە گرمانەى ئازادىيەكانى سىكس بگەيەنئ. تىرنىس ماكىنا دەلتى: «سەرلەبەر ھەلۆستى دوژمنكارانە لە كۆمەلگەدا لە راست دەرپرېنى سىكسىدا، دەچىتەوہ بۆ منى زال، كە نەكا لە ھەر ھەلۆستىكدا بى تىيدا سنورەكان لەگەل ئەوانى دىكەدا بتويئەوہ» (١٩). راستە، ئازادى سىكس گەوھەرى ئازادىيەكانى تاكە. ئەو كۆمەلگايانەى، كە نايانەوئ خواوہ تاكى ئازاد بن، بەر لە ھەر شتىك ئازادى لە سىكس قەدەغە دەكەن. ئا لېرەدا شەرم كردن دەلالەت لەم قەدەغە كردنە دەكات. چەمكى سىكس لە تەورات-يشدا بەندە بە حالەتى شەرمکردنەوہ: ئادەم و حەوا لە بەھشتىدا پرووتن و شەرمى لەخۆ ناكەنەوہ، بەلام لە پاش ئەنجامدانى تاوانكە (خواردنى بەرى دارەكە)، ئەوان لە رووت و قووتىيى خۆيان ھەست بە شەرمکردن دەكەن؛ ئەوجا بەھۆى ئەم شەرمکردنەوہ، كۆئەندامى سىكسى (عەورەتى) خۆيان دادەپۆشن. ئەمە بۆ ئەوہ، تا جارىكى دىكە لە رېتى دىتنى ئەم كۆئەندامانەيانەوہ كارى حەرامى دىكە ئەنجام نەدەن؛ بەلام بە پىچەوانەى ئەم بۆچوونەى تەورات «بەر لە دوو ھەزار سالىك، يان پتر، پزىشكە تاوييەكان پەرتووكى ئاشكرا و راشكاويان لە بارەى ئەقېن و سىكسەوہ داناوہ. تاوييەكان نەشەھوہتەباز بوون و نە شەرمنىش بوون، بەلام لەو باوہرەشدا بوون، كە ئەقېنکردن بۆ تەندروستى لەشولار و ئاوہز و بەگشتى بۆ لەشساغى ئافرەت و پىاو پىويستە. پەپرەوكردى ئەم فەلسەفەيە وای لە تاوييە كۆنەكان كرد، كە بايەخىكى زۆر بە شارەزا بوون لە سىكس بدەن و ئەوہى پىشيانكرا كرديان بۆ ئەوہى لە ئايىندەدا مروؤ دلتيا بكەن كە لە خۆشەويستى...» (٢٠). ئەمە جارىكى دىكە ھۆكارە سىكسىيەكەى دياردەى شەرمان بۆ بەدەردەخاتەوہ. ھەر لەم بارەيەوہ چىرۆكىكىش لە ئەدەبى سىكسى كۆنى چىن-بىدا دەلتى: «لاوئىكى بەھەردار... كچىكى بەھەردارى جوانكىلەى ھىنا، كە ناوى يۆسانگ بوو. ئەم ناوہش واتاى گوللوى (فرىن)ە. تەنبا كىماسىيەك لەم كچەدا ھەبووئ ئەوہ بوو، كە لە رادەبەدەر شەرمان بوو؛ لە تارىكاييەكى تەواودا نەبوايە، نەبەھىشت كارى سىكسى لەگەلدا بكرت...» (٢١).

كەواتە شەرمکردن لە بنەپرەتەوہ ترسە لە ئازادى سىكس. لېرەوہ شەرمکردن ھەمىشە ئازادىيەكان (سەرلەبەرى ئازادىيەكانى تاك) رەت دەكاتەوہ... لە نامىلكەيەكىشدا بەناوى (شەرم)ەوہ، نووسەرەكەى (عەمر خالىد) شەرم نەكردن (بى شەرمى) لە پىنج خالدا بەدى دەكات، كە چوار خالىان پىتەندىيان بە ئارەزووى سىكسەوہ ھەيە؛ ئەم ئارەزووش بە پلەى يەكەم ئارەزووى مى دەگرىتەوہ؛ ئەوہتە بەم شىوہە خالەكان دەژمىرئ: «١- دىسكو، ٢- دلدارى لەگەل كچان لەسەر شەقامەكان، ٣- كىشانى ماددە بى ھۆشكەرەكان لەلايەن كچانەوہ، ٤- بلاويونەوہى جلى خەوتنى ژنان لە شەقامەكاندا لەسەر مۆدىل، ٥- دياردەيەكى بەرلاو كە لە ئەمروؤا بوونى ھەيە، گفتوگۆى لاوانە لەسەر ئىنتەرنىت، بە وشەى ناسك و نەشياو...» (٢٢).

شەرم نەكردن لېرە، كە دەلالەت لەبەدپرەوشتى دەكات، راستەوخۆ بەندە بە ئاكارى ئافرەتى موسلمانەوہ. ھەر پىنج خالەكە گومان لە ئاكارى ئافرەت دەكەن. عەمر خالىد ھەرۆك كە سىكى تەقلىدى و سەلەفى، ھەمىشە گومانى لە ئاكارى ئافرەت ھەيە، ھەر بۆيەش ئەو لەكاپتن (نادر سەيد) دەپرسئ: «ماناى شەرم لە ژيانى توؤا چىيە؟ وە چۆن لەگەل ئەم رەوشتەدا ھەلسوكەوت دەكەيت؟» ئەويش لە وەلامدا دەلتى: «... ھەمووتان حەقتانە كە نەتوانن پىناسەيەكى يەكلابى شەرم بكەن، لە روانگەى منەوہ شەرم گەورەترە لە قسە و لە پىناسە وەخۆم لەوہ بە كەمتر دەزانم كە ماناى شەرم بكەم، چونكە شەرم ھەلقوولوى دلە و شتىكە لە ھەست و ھۆشەوہيە، لەبەر ئەوہ دەبىنبت رووى كچە موسلمانئىك بە شەرم سوور دەبىتەوہ، دەردەكەوئىت شەرم لەخوئەوہ سەرچاوہ دەگرئ» (٢٣). بى گومان عەمر خالىد لېرە شەرم بە واتا سىكسىيەكە وەردەگرئ و ئەم واتايەش بە پلەى يەكەم، لە رەوشتى كچدا بەرجەستە دەبى (دەبىنئ). ھەريۆيە لەلاى ئەو تەنبا رووى «كچە موسلمانئىك بەشەرم سوور دەبىتەوہ». ئەدى رووى كورە موسلمانئىك؟ ئىنجاش بەدەردەكەوئىت، كە «شەرم لەخوئەوہ سەرچاوہ دەگرئ».

ئەدى خوئىنى كورە موسلمانئىك و كچە گاويرئىك چىيان لئ ھەلدەقوولئى؟ پىتدەچئ لۆزىكى خەيالى عەمر خالىد، ياسا بايولۆژىيەكانىشى ھەلا وگپئ كرديتەوہ: شەرم تەنبا لە خوئىنى كچى موسلمان ھەلدەقوولئى! ئەمە ياساى

لۆژیکی شیعره، کاتیک ده‌بیته پالپشتی ئیمان، (به‌لام شیعر لیتره حاله‌ته نامرۆبیه‌کانی عه‌قلییه‌تی عه‌مر خالید به‌رجه‌سته ده‌کات و شیعر له‌ ئه‌رکه‌ مرۆبی و ئیستیتیکیه‌که‌ی خۆی داده‌مالرێ). بچ گومان هه‌رگیز نه‌ندیشه‌ی ئیمان به‌ده‌ر نییه‌ له‌ نه‌ندیشه‌ی شیعر، (یان نه‌فسانه‌ی خه‌یالی شیعریی). عه‌مر خالید-یش به‌م تیکه‌له‌یه‌ له‌ خه‌یالی ئایین و شیعر، نه‌فسانه‌ی خۆینی شهرمنی کچه‌ موسلمانان بۆ چۆی ده‌کات. عه‌مر خالید زۆر به‌ دلنیا‌بیشه‌وه‌ پیتی وایه‌، که «هیچ دژایه‌تییه‌ک نییه‌ له‌ نیوان شهرمکردن و داواکردنی مافی خۆت. گرنگ نه‌وه‌یه‌..» (٢٤). ئه‌و لیتره‌ پشت به‌ هه‌ندیک فه‌رمووده‌ ده‌به‌ستت، به‌لام به‌بی ئه‌وه‌ی بتوانی پشت به‌هیچ ده‌قیکی (نایه‌تیکی) قورئان به‌هه‌ستت. [راستییه‌که‌ی له‌ قورئاندا ته‌نیا سێ جار راسته‌وخۆ وشه‌ی (استحیاء، یستحی- شهرمکردن، شهرم ده‌کات) هاتوه‌. جارێک له‌ نایه‌تی (٥)ی سووره‌تی (القصص) و دوو جاریش له‌ نایه‌تی (٥٣)ی سووره‌تی (الاحزاب)دا] ئیمه‌ ناشزانین ئاخۆ عه‌مر خالید له‌ ژبانی خۆیدا چهند مرۆی شهرمنی دیتوون، که شت‌لگیرانه‌ داوای مافه‌کانی خۆیانیان کردبێ؟ ئایا هیچ که‌سیک دیتوویه‌تی، که شهرمنیک شپزه‌ بووبێ و رووی سوور هه‌لبه‌گرێ و له‌ هه‌مان کاتدا خاوه‌ن ئیراده‌ش بێ و داوای مافه‌کانی خۆی بکات؟ ئایا ساتی روو سووربوونه‌وه‌، که ده‌کاته ساتی شهرمکردن، لووتکه‌ی ساته‌کانی خۆ به‌ده‌سته‌وه‌دان نییه‌ به‌ ئیراده‌ و ده‌سه‌لاتی ئه‌وی دیکه‌؟ ئایا به‌نده‌ش له‌ ئاست خوداوه‌نددا، بچ ئیراده‌ و ملکه‌ج نییه‌، بۆ ئه‌وه‌ی پاداشتی به‌هه‌شتی به‌ به‌ر بکه‌وێ؟ به‌نده‌ که‌ی مافی هه‌یه‌ له‌ ئاست خوداوه‌نددا، به‌لکو ته‌نیا ئه‌رکی له‌سه‌ر شانه‌! مافی به‌نده‌ ته‌نیا ئه‌وه‌نده‌یه‌، که له‌ به‌رانبه‌ر ملکه‌چی و بچ ئیراده‌یی و ترس و پارانه‌وه‌دا، ئه‌گه‌ری پاداشتی به‌هه‌شتی هه‌یه‌. ئه‌م مافه‌ ئه‌گه‌رچی نه‌به‌دییه‌، به‌لام له‌ به‌رانبه‌ر ملکه‌چییه‌کی نه‌به‌دییه‌. شهرمکردن له‌ ئایندا ئه‌م گه‌وه‌ره‌ی هه‌یه‌. له‌ واقیعی کۆمه‌لایه‌تیشدا هه‌مان گه‌وه‌ره‌ی هه‌یه‌. عه‌مر خالید چونکه‌ شهرمکردن ته‌نیا له‌ روانگه‌ ئایینییه‌که‌وه‌ ده‌بینت، نه‌ک وه‌ک گرفتیکێ کۆمه‌لایه‌تی و گرتیه‌کی پیسی ده‌روونی، له‌ ویشه‌وه‌ شهرمکردن به‌شتیکێ ره‌های ئه‌رتینی ده‌بینت، بۆیه‌ له‌ شوێنیکێ دیکه‌ی نامیلکه‌که‌یدا ده‌لتی: «باسی ره‌وشتیک له‌ ره‌وشته‌کان ده‌که‌ین، که کاریگه‌ری گه‌وره‌ی

له‌ ژبانی تاک و خێزان و کۆمه‌لگه‌دا هه‌یه‌، هیچ که‌سیک نییه‌ پتویستی پیتی نه‌بیته، نه‌ک هه‌ر ئه‌وه‌ به‌لکو هیچ خێزانیکی نییه‌ که پتویستی به‌ ره‌وشتی به‌ ره‌وشتی نه‌بیته تیایدا وه‌ هیچ کۆمه‌لگه‌یه‌ک نابینی پتویستی به‌ ژبان نه‌بیته له‌گه‌ڵ ئه‌م ره‌وشته‌یا، ئه‌گه‌ر ئه‌م ره‌وشته‌مان تیدا ون بوو ئه‌وا زۆرێک له‌ لاوانان له‌ ده‌ست ده‌ده‌ین وه‌ به‌ له‌ده‌ستدانی ئه‌م ره‌وشته‌ شتانیکی زۆر له‌ ده‌ست ده‌ده‌ین. ئایا ئه‌م ره‌وشته‌ به‌ره‌زمان ناسیوه‌؟ ئه‌م ره‌وشته‌ بریتییه‌ له‌ شهرم..» (٢٥). لیتره‌دا چونکه‌ شهرمکردن هه‌یه‌، چی به‌های دیکه‌ هه‌یه‌ له‌ کۆمه‌لگه‌ی ئیسلامه‌تیدا ون ده‌بن: ئازادی، دادپه‌روه‌ری، چاکه‌، خۆشه‌ویستی، دیموکراسییه‌ت.. راستییه‌که‌ی په‌یامه‌که‌ی عه‌مر خالید- یش بۆی سه‌لماندین، که شهرمکردن هه‌لاته‌ له‌ ئازادی، ئه‌و له‌ ریتی شهرمکردن له‌ ده‌سه‌لاتی خواوه‌، پاساو بۆ ئه‌م هه‌لاته‌ ده‌هینتیه‌وه‌، بۆیه‌ له‌ ئاکامدا به‌زمانیکێ هه‌ره‌شه‌ ئامیژ ده‌لتی:

**«ئه‌ی لاوه‌کانمان.. ئه‌ی کچه‌کانمان
ئه‌گه‌ر له‌ دنیادا شهرم له‌ خوا نه‌که‌ین
ئه‌ی له‌و ره‌ژه‌دا که له‌ به‌ر ده‌میدا**

ده‌وه‌ستێترین چی بکه‌ین؟!» (٢٦). به‌م شیوه‌یه‌ شهرمکردن له‌ ئازادییه‌کان، هه‌ر له‌ به‌ره‌ته‌وه‌ ترسه‌ له‌ ئازادییه‌کان. ئینجا له‌ کۆتایی و له‌ ئاکامدا، ئیمه‌ ده‌شتی له‌ جیبی ئاکاری (ویستی) شهرمکردن، ویستی به‌هێز بۆ ئازادی هه‌لبه‌ترین، له‌ بری ئه‌وه‌ی شهرم بکه‌ین و به‌ترسیین، با به‌ رێز و وێژدان بێن له‌ راست ئه‌وانی دیکه‌دا. له‌ بری ئه‌وه‌ی منداله‌کانمان به‌ شهرمنی په‌روه‌رده‌ بکه‌ین، با له‌سه‌ر راستگۆیی و ده‌ستپاکی و خۆشه‌ویستی و رێزگرتن په‌روه‌رده‌یان بکه‌ین. له‌ بری ئه‌وه‌ی پیمان وابێ به‌ لێدان و سه‌رکۆنه‌کردن و توندوتیژی شهرمنیان ده‌که‌ین و شهرمنییه‌ خه‌سه‌له‌تیکێ باشه‌، با مافه‌ سروشتیه‌کان به‌ ژبانی سروشتی مندالانه‌یان به‌خشین: ئه‌وان پتویسته‌ مندالی ئازاد بێن له‌ یاریکردن و له‌ پرسیار کردن و له‌ نه‌ندیشه‌کانیان؛ ئه‌وسا ئیمه‌ مندالی به‌خته‌وه‌ر و دلنیا و گه‌نج و لاوی سه‌ره‌به‌ست و خاوه‌ن ئیراده‌ به‌ره‌م ده‌هینن و په‌روه‌رده‌ ده‌که‌ین. کۆمه‌لگه‌ به‌مرۆی ئازاد پێشده‌که‌وت، نه‌ک به‌ مرۆی ترسنۆک و شه‌رم. ئه‌وانه‌ی ستایشی به‌هاو ئاکاری شهرم ده‌که‌ن له‌ که‌سایه‌تی تاک و له‌ ژبانی کۆمه‌لگه‌دا، ده‌یانوه‌یت ئیمه‌ هه‌موومان روحي کۆیله‌ بێن: کۆیله‌ی روچه‌ شهرمنه‌که‌ی

خۆمان بین و کۆبله‌ی دهسه‌لاته‌کان و کۆمه‌لگه و ئه‌وانی دیکه بین. دهسا ئیمه ده‌بیت نازاد بین، تا شهرم نه‌که‌ین (تا شهرمن نه‌بین).

ژێده‌ر و په‌راویزه‌کان:

۱- تیرنیس ماکینا، طعام الالهة. ت: سمیة فلو عبود، ص ۷۳، ۷۴.

۲- التفسیر التطبیقی للکتاب المقدس. ص ۲۶۱۰.

۳- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۲۶۱۲.

۴- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۲۶۱۳.

۵ و ۶- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۲۶۱۴.

کتیبه‌تیکیش به‌ ناوی (ده‌له‌تی ئه‌مه‌وی) هه‌یه، هۆکارێکی کوشتنی (عوسمانی کوری عه‌فان)، بۆ خه‌سه‌له‌تی شهرمنی ئه‌و ده‌باته‌وه. بڕوانه: شیخ محمد الخضري، الدولة الأموية، الجزء الأول، ص ۲۵۰.

۷- ئه‌م ده‌سته‌واژه‌یه ناوونیشانی کتیبه‌تیکێ به‌ ناویانگی (ئه‌ریک فرۆم)، که له‌ عه‌ره‌بیه‌که‌ی به (الخوف من الحرية) وه‌رگێتێدراوه. له‌ کوردیه‌که‌ی به (هه‌لاتن له‌ نازادی) وه‌رگێتێدراوه. ئه‌م وه‌رگێترانه کوردیه‌ هه‌تا بێتی وه‌رگێترانیکی خراپه. زۆر پێیوه دیاره، که به‌سه‌رپێیی به‌شێوه‌یه‌کی حه‌رفی و میکانیکی وه‌رگێتێدراوه. به‌ نمونه‌ له‌م بڕگه‌یه بڕوانن:

[ئهم راستییه به هه‌مان شێوه که گوتاره‌که‌ی جۆن دیویی دا کارێگر بووه‌ باشتر وایه‌ وشه‌کانی خۆمان کوتومت وه‌ک ئه‌و به‌یان بکه‌ین. ئه‌و ئه‌لتی «ئه‌و مه‌ترسییه‌ی که هه‌ر شه‌ له‌ دیوکراسی ئیمه ده‌کات هه‌بوونی حکومه‌ته دیکتاتۆرییه ناوه‌ندییه‌کان له‌ ولاتیکی دیکه‌دا نییه، ئه‌م مه‌ترسییه له‌ بوونی هه‌لومه‌رجیکدایه که له‌ ولاته‌کانی دیکه‌دا هێزه ده‌ره‌کییه‌کان، دیسلین و ملکه‌چی گروپ و گێتێدراوی به «پێشه‌وا» سه‌رکه‌وتنیان به‌ ده‌ست هێناوه‌ و..»] زۆر نمونه‌ی له‌م چه‌شنه خراپتریشی تێدایه، به‌لام ئیمه لێره له‌م کتیبه‌دا واتای حه‌رفی ناوکۆی ده‌سته‌واژه‌که‌مان، (یان ناوونیشانه‌که‌مان) له‌لا گرنه‌گه: (ترس، یان هه‌لاتن له‌ نازادی).

۸- ئه‌ریک فرۆم. هه‌له‌هاتن له‌ نازادی. و: هه‌زار جوانرۆیی، ل ۲۱۴.

۹- ئه‌م زاراویه‌ من له‌ نووسینه‌کانی مامۆستا مه‌سه‌وود محه‌مه‌د وه‌رمگرتوه، هه‌ر له‌ داھێتان و پێشنیازی خۆیه‌تی.

۱۰- ئه‌ریک فرۆم. هه‌له‌هاتن له‌ نازادی. و: هه‌زار جوانرۆیی، ل ۶۸.

هه‌له‌به‌ت ئه‌و نازادییه‌ی ئیمه لێره باسی ده‌که‌ین، نازادییه‌کی نه‌رتییه‌. نازادییه‌که، که له‌ چوارچێوه‌ی هۆشیارییه‌کی بالای

به‌رپه‌سه‌نه ئه‌نجام ده‌درئ. نازادییه‌که ماف و ئه‌رکی تاک دابین ده‌کات له‌ به‌رانه‌ر ماف و ئه‌رکی ئه‌وانه‌ی دیکه‌دا.

۱۱- بڕوانه پاشکۆی (په‌خنه‌ی چاودێری) رۆژنامه‌ی (چاودێر)، ژماره (۱۴۵). چامه‌ی (ته‌ون)ی شێرکۆ بێکه‌س.

۱۲- عه‌لی مه‌ردان. گۆزانییه‌کانم. پاڤی یه‌که‌م ل ۲۱، ۲۲.

۱۳ و ۱۴ و ۱۵- هیلمۆت یۆنکه‌ر، ده‌رووناسی ترس، و: ناسر سه‌لاحی، ل ۱۵۹-۱۶۳.

په‌نگه له‌م وه‌رگرتنه‌دا هه‌ندیک درێژدادی هه‌بیت، به‌لام ده‌بایه‌ چیرۆکه‌که وه‌ک خۆی بگوازه‌وه؛ هه‌ر بێن و که‌م و زیاده‌یک لێی، کار له‌ واتای مه‌به‌ست ده‌کات: نه‌ چیرۆکه‌که ده‌هێلتی به‌ لێ که‌مه‌کردنه‌وه بگوازه‌ینه‌وه، نه‌ ناوکۆی نووسینه‌که‌ی ئیمه‌ش ئه‌م لێ که‌مه‌کردنه‌وه‌یه په‌سه‌ند ده‌کات.

۱۶- ئه‌وه‌ی جیتی سه‌رنجه، من له‌ هه‌ردوو پاڤی کتیبه‌ی (گۆزانییه‌کانم)ی مامۆستا عه‌لی مه‌ردان-دا، ده‌قی ئه‌م گۆزانییه‌م نه‌دۆزیوه؛ بۆیه له (CD) وه‌رمگرت؛ له‌به‌ر ئه‌وه‌ش ئه‌گه‌ر هه‌له‌م له‌ تۆمارکردنی هه‌ر وشه‌یه‌ک کردبێ داوای لێبووردن ده‌که‌م.

۱۷- من کاتی خۆی به‌درێژی له‌سه‌ر ئه‌م په‌نده داوم، بڕوانه گۆفاری پامان ژماره (۶۱)، (۲۰۰۱/۷/۵).

۱۸- له‌ راستیدا ئه‌م حاله‌تی جێتودانه ده‌بێ له‌بیر نه‌که‌ین دیوێکی دیکه‌شی هه‌یه: جێتودان لێره له‌ گه‌وه‌هه‌ردا، په‌تکرده‌وه و سووککردنی خودی چه‌پاندنیشه، واتا لێره ناوێتیک هه‌یه: حه‌زی سیکس داوا ده‌کری، به‌لام له‌ رتی په‌تکرده‌وه‌ی خودی سیکسه‌وه؛ له‌لایه‌که‌وه له‌ ئه‌نجامی بێ به‌ش بوون له‌ تێتکردنی ئه‌م غه‌ریزه‌یه، وه‌ک توورپه‌بوون جێتوی پێده‌درئ، له‌لایه‌کی دیکه‌شه‌وه بۆ پاڤی کردنی ناراسته‌ی باوی کۆمه‌لگه، دۆیه‌تی ده‌کری، که ئه‌گه‌ر له‌ یاساکی چه‌پاندن لایه‌ت، ئه‌وه ده‌بیتته مایه‌ی شهرم و فۆبیا.

۱۹- تیرنیس ماکینا. طعام الالهة. ت: سمیة فلو عبود. ص ۷۴.

له‌م سه‌رچاوه‌یه‌دا له‌ به‌رانه‌ر چه‌مکی کۆمه‌لگه‌ی زالدا (مجتمع السيطرة)، چه‌مکی کۆمه‌لگه‌ی به‌شداریکردن (مجتمع المشاركة) هه‌یه، پێده‌چێ ئه‌مه‌ی دواییان به‌ واتا مارکسییه ته‌قلیدییه‌که‌ی، هه‌ر چه‌مکی قۆناغی کۆمه‌لگه‌ی کۆمۆنه‌ی سه‌ره‌تایی بگرتته‌وه.

۲۰- تشان تشوشلان، طریق الحب. ت: رسلان عامر، ص ۱۵.

۲۱- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۱۷.

۲۲- عه‌مر خالید. نامیلکه‌ی شهرم. و: محه‌مه‌د سادق، ل ۳۵.

۲۳- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۱۵.

۲۴- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۱۹.

۲۵- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۶.

۲۶- هه‌مان ژێده‌ر، ل ۳۹.